

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **K. I.**, zast. JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Šafaříkova 666, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2011, č. j. OAM-360/ZA-ZA06-ZA14-2011, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2011, č. j. OAM-360/ZA-ZA06-ZA14-2011 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Odměna advokáta JUDr. Ing. Jiřího Špeldy se u r č u j e částkou 8.228,-Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové na účet soudem ustanoveného zástupce do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutí zdejšího soudu o žalobcem podané žalobě reaguje již na třetí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany. Třetí žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla, a to opětovně, posouzena jako nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o ní následně zastaveno podle § 25 písm. i) téhož zákona.

Žalobce označil rozhodnutí žalovaného za nezákonné, neboť tento aplikoval v jeho případě postup dle § 10a písm. e) zákona o azylu v rozporu se smyslem zákona o azylu a judikaturou Nejvyššího správního soudu v Brně, neboť se nevypořádal se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci. Zdůraznil, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s obavami žalobce pramenícími z dlouhodobého pobytu mimo Ukrajinu a obavami z pronásledování jeho osoby jako bývalého strážce politika V. Č., což doložil průkazkou o svém členství v organizaci Varta Ruchu. V případě návratu se proto obává jak o svoji bezpečnost, tak o bezpečnost členů své rodiny, tedy družky V. H. a nezl. syna I. Konečně poukázal na zdravotní potíže, které, které v průběhu řízení před správním orgánem zjistil a doložil lékařské zprávy. Z uvedených důvodů požadoval zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Správní orgán se k žalobě vyjádřil dne 31. ledna 2012, zopakoval obsah rozhodnutí a žalobní námitky s tím, že jejich oprávněnost popřel. Upozornil, že se jedná o třetí žalobcovu žádost, přičemž v ní neuvedl žádné nové skutečnosti, které by nebyly posouzeny v řízeních předchozích. Lékařské zprávy žalobcem doložené jsou datovány obdobím, kdy probíhalo řízení o druhé žalobcově žádosti, a proto mu nic nebránilo o zdravotních potížích správní orgán informovat již v řízení předchozím. Kopie průkazky osobního strážce V. Č. nebyla správnímu orgánu vůbec předložena. Rodinné vazby a ostatní žalobcovy problémy byly předmětem řízení předchozích. Žalovaný dále upozornil, že rodinným příslušníkům žalobce rovněž nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany. Námitky tak nepovažoval žalovaný za relevantní, neboť je zřejmé, že o jejich existenci žalobce věděl již před podáním opakované žádosti a nic mu nebránilo je přednést. Trval na zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí při jednání a to v rozsahu namítaném žalobcem (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), který zpochybnil rozhodnutí žalovaného proto, že nesprávně vyhodnotil obavy žalobce jako osobního strážce politika V. Č., z čehož pramení obavy žalobce o bezpečnost svou a své rodiny pro případ návratu, dále zmínil problémy náboženské („nemá chuť vyznávat jejich hodnoty“), problémy s tím, že by v případě návratu žádal zpět rodinný majetek a v neposlední řadě potíže zdravotní.

Při jednání žalovanému vytknul, že v rozhodnutí nezohlednil dvě nové skutečnosti, za které označil narození nezl. syna a předložení průkazky osobního strážce zavražděného politika Č. Správní orgán konstatoval, že rodinné vazby byly známy již v předchozích řízeních a rovněž tak byla předmětem soudního přezkumu činnost tvrzená žalobcem ve prospěch politika Č. Dále upozornil, že v předchozím řízení bylo žalovaným i zdejším soudem konstatováno, že v době vraždy politika Č., ke které došlo někdy v roce 1999, byl žalobce na Ukrajině, což se nezakládá na pravdě, jak lze doložit z jednotlivých víz. Rovněž byl žalovaným označen za „šoféra“ jmenovaného politika, ačkoli byl jeho strážcem. Upozornil, že chová důvodné podezření, že jeden z vrahů politika se schovává na území České republiky. Na dotaz krajského soudu uvedl, že členem Varty Ruchu byl od roku 1989 do 24. července 1991, přičemž doloženou průkazku neměl od počátku.

Pro komplexní posouzení věci krajský soud provedl v průběhu řízení důkaz konkrétními listinami tvořícími součást spisu vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 28Az 30/2011, jehož obsahem je žaloba proti rozhodnutí žalovaného v řízení o udělení mezinárodní ochrany, kdy o žádosti družky žalobce V. H. a nezl. syna I., jehož otcem je žalobce, bylo rozhodnuto negativně, tedy nebyla jim udělena žádná z forem mezinárodní ochrany. Žalobce, který byl účasten jako veřejnost po převážnou část řízení ve věci jeho družky a nezl. syna, požadoval provést důkaz obsahem celého spisového materiálu. Krajský soud tomuto návrhu nevyhověl, neboť dokazování v rozsahu žalobcem požadovaném neshledal efektivním a pro rozhodnutí o jeho žádosti zásadním (§ 52 odst. 1 s.ř.s.). Nezbytné informace, za které soud považoval průběh řízení před správním orgánem, výsledky rozhodnutí správního orgánu včetně rozhodnutí soudů, soud k důkazu provedl. Rovněž je nezbytné připomenout, že součástí správního spisu jsou kopie žádostí, pohovorů a konečných rozhodnutí ve věcech předchozích dvou žádostí žalobce. Krajský soud rovněž provedl důkaz podstatným obsahem spisu (zdejšího soudu) sp. zn. 28Az 29/2010, ve kterém bylo rozhodováno o žalobě v souvislosti s prvním rozhodnutím správního orgánu o neudělení mezinárodní ochrany. Obě strany po proběhnuvším jednání setrvaly na svých původních procesních postojích.

Krajský soud pro relativní přehled v otázce dosud vydaných rozhodnutí žalovaného o udělení mezinárodní ochrany a následných řízeních soudních přičinil následující rekapitulaci:

I.

Žalobce podal svoji první žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 23. 7. 2009 s tím, že odchod z Ukrajiny a nemožnost svého opětovného návratu spojil s členstvím v organizaci Varta Ruchu a s tím, že byl na pozici strážce politika V. Č., který byl zavražděn. K tomuto doložil průkazku hnutí Varta Ruchu, která byla vydána 29. 5. 1991. Rovněž připomněl, že žije s družkou a je otcem nezl. syna. Rovněž zmiňoval problémy své matky a to jak politické, tak majetkové. Správní orgán po provedených pohovorech a shromáždění nezbytných informací o Ukrajině žalobci mezinárodní ochranu neudělil, jak vyplynulo z jeho

rozhodnutí ze dne 24. 6. 2010. O následně podané žalobě rozhodoval zdejší krajský soud pod sp. zn. 28Az 29/2010, přičemž příběh žalobce a jeho postoje v průběhu řízení vyhodnotil jako nevěrohodný, a proto žalobu zamítl. Následně podaná kasační stížnost byla usnesením Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 13. října 2011 č.j. 2 Azs 22/2011-110 odmítnuta pro nepřijatelnost.

Krajský soud tak připomíná, že v průběhu výše popsaného řízení byla věnována náležitá pozornost azylovému příběhu žalobce včetně posouzení jeho věrohodnosti, a proto na případné podrobné důvody je možno odkázat, když rozhodnutí jsou oběma stranám sporu dostatečně známa.

Žalobce vyčítal správnímu orgánu a posléze zdejšímu soudu, že uváděly k jeho osobě, resp. k jeho příběhu nesprávné informace o době působení v hnutí Varta Ruchu a stejně tak i v tom směru, že měl Ukrajinu opustit po vraždě politika Č., ačkoli žalobce odešel již několik let předtím. K tomu krajský soud nemůže nezmínit, že samotný žalobce ve své první žádosti (pod bodem 20.) výslovně uvedl: „*Když byl zabit muž, kterého jsem hlídal, tak mi bylo naznačeno, že příště budu cílem já...*“

Ačkoli žalobce spojuje své případné budoucí potíže s vraždou politika Č. a důsledně se nyní brání tomu, že byl v době vraždy na Ukrajině (což lze objektivizovat prostřednictvím doložených víz), přesto nebyl v prvním řízení ochoten uvést jméno muže, kterého hlídal a který byl zavražděn – stejně tak jako žalobcem rovněž hlídaný politik Č. Rovněž soud připomíná, že v řízení o první žádosti žalobce uvedl, že *činnost ve Varta Ruchu formálně ukončil v roce 1990, pokud uvedl v prvním pohovoru rok 1991, došlo k omylu* (obsah pohovoru konaného dne 24. 9. 2009). Přesto mu byl vystaven průkaz člena s datem vydání 29. 5. 1991. Krajský soud zcela záměrně popisoval události zjištěné a souzené v prvním řízení, neboť zejména ty učinil žalobce důvodem podání poslední, tedy třetí žádosti. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobcův příběh byl podroben soudnímu přezkumu s tím, že správní orgán ve svém rozhodování nepochybil. Dále krajský soud připomíná, že již v době řízení o první žádosti, jak správně zdůraznil žalovaný, žalobce informoval o svých rodinných vazbách a stejně tak měl správní orgán i soudy k dispozici kopii průkazky z Varty Ruchu (konkrétně zmiňována v rozsudku č. j. 28Az 29/2010-60 ze dne 9. února 2011 a to na čl. 3), a proto se nejedná o žádný nový důkaz.

II.

Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal dne 9. 11. 2011 a žalovaný o ní rozhodl dne 24. 11. 2011 tak, že ji vyhodnotil jako nepřipustnou a řízení o ní zastavil [§ 10a písm. e) zákona o azylu ve spojení s § 25 písm. i) téhož zákona].

III.

V pořadí poslední, tedy třetí žádost, uplatnil žalobce dne 5. 12. 2011. V ní žalobce uvedl své potíže a obavy pramenící z jím tvrzené funkce strážce politika Č., potíže náboženské, rodinné (syn a přítelkyně) s tím, že se *obává „manipulace ze strany úřadů po návratu na Ukrajinu“*. Ke zdravotnímu stavu doložil kopie lékařských zpráv s datem 30. 5. 2011 (žádanka pro dermatologii k vyšetření kožního znaménka) a 28. 6. 2011 (vyšetření kožního lékaře s doporučením k odstranění znaménka). Rovněž zmínil problémy páteřové. Žádné další lékařské zprávy o pokračující či déletrvající lékařské péči nedoložil ani správnímu orgánu a následně stejně tak ani zdejšímu soudu.

Krajský soud po vyhodnocení všech okolností případu ve shodě se žalovaným uzavřel, že část důvodů žalobcem tvrzená jako nové skutečnosti fakticky nové nejsou a žalobce opět toliko opakuje již dříve uváděné důvody, které byly předmětem soudního přezkumu. K nim patří otázka kolem jeho členství ve Varta Ruchu, rodinné vazby, potíže jeho matky. Jako případná nova by mohlo být nahlíženo na zdůrazněné zdravotní potíže žalobce a problémy náboženského charakteru. K oběma těmto důvodům je rovněž nutné akceptovat postoj žalovaného v tom směru, že žalobci nic nebránilo v řízeních předchozích, aby na tyto skutečnosti poukázal. Dle přesvědčení krajského soudu, které se shoduje s postojem žalovaného, je zřejmé, že žalobce veden snahou setrvat na území České republiky po co možná nejdelší dobu, využívá zákonem dané možnosti a podává opakované žádosti, které postupně rozšiřuje o další důvody, které by mohly dle jeho přesvědčení snad zvrátit řízení v jeho prospěch, ačkoli byl správním orgánem řádně poučen o povinnosti uvádět skutečné a úplné okolnosti a důvody svého odchodu. Nelze pominout, že žalobci byla většina jím předkládaných důvodů známa od počátku prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany a přesto žalobce věci již přednesené „obaluje“ jakousi přidanou hodnotou případně předkládá skutečnosti, se kterými byl obeznámen, nic mu nebránilo je správnímu orgánu uvést a přesto tak neučinil (zdravotní problémy, potíže náboženské).

Na opakované žádosti, kdy jsou uváděny tytéž důvody jejich podání, pamatuje zákon o azylu v § 10a písm. e). Podle tohoto ustanovení je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, **aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem** zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Nepřípustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany a s tím související možnost zastavení řízení řeší následující ustanovení zákona o azylu: dle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl

uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, sp. zn. 9 Azs 5/2009).

Je nicméně pravdou, že již podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, čj. 7 Azs 28/2011-74 je kladen důraz i na požadavek rozhodnutí o opakovaně podané žádosti z hlediska důvodů pro poskytnutí všech forem mezinárodní ochrany. V rozhodnutí se uvádí:

„ I. Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadatelem se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.

II. Podmínky pro zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je nutno zkoumat z hlediska všech forem mezinárodní ochrany, tedy i z hlediska důvodů pro poskytnutí doplňkové ochrany.“

Z prosté citace zákona a s ohledem na průřez dosavadní rozhodovací činností správního orgánu a soudů je zjevné, že žalovaný rozhodl o opakované žádosti v souladu s požadavky zákona a stejně tak s požadavky a právním názorem Nejvyššího správního soudu, ovšem toliko ve smyslu části I. výše citovaného judikátu. Důvodem pro zrušení rozhodnutí tak nebylo nesprávné vyhodnocení žalovaného ve směru naplnění podmínek pro zastavení řízení s ohledem na snad nesprávné vyhodnocení její nepřípustnosti, důvodem byla toliko absence úvah v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, která by věnovala pozornost vyhodnocení případným důvodům pro poskytnutí doplňkové ochrany.

Nejvyšší správní soud v Brně v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 6. března 2012 č. j. 3 Azs 6/2011-96 v odst. 18 svého odůvodnění uvedl, že *...“i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřípustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*

V odst. 19 je pak uvedeno, že **„odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní**

ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádostnou o udělení mezinárodní ochrany neuvádí, žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

Výše uvedená úvaha v odůvodnění rozhodnutí žalovaného absentovala, a proto pouze a jenom z tohoto jediného důvodu krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a odst. 4 s.ř.s.). Je jistě zbytečné připomínat, že správní orgán v řízení bude vycházet především z požadavků Nejvyššího správního soudu v Brně kladených na obsah odůvodnění rozhodnutí ve věcech opakovaných žádostí tak, jak byly zaznamenány již v tomto odůvodnění, tzn. v dalším rozhodnutí se vyjádří – a to způsobem umožňujícím přezkoumatelnost této otázky – k tomu, zda-li v nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu žalobce, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Ustanovený advokát požadoval odměnu za dva úkony právní služby a s tím související paušální odměnu. Konkrétně se jednalo o tyto úkony: a) převzetí a příprava zastoupení; b) účast na jednání soudu. Krajský soud proto přiznal odměnu za dva úkony právní služby ve výši 6.200,-Kč [§ 7, § 9 a § 11 odst. 1 písm. a), b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 600,-Kč (§ 13 odst. téže vyhlášky), celkem 6.800,-Kč. Tuto částku navýšil o 21% z titulu platby DPH, tedy o 1.428,-Kč na výsledných 8.228,-Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet zvolený advokátem.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 26. června 2013

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně